

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

DE SUIKERNONKELS

Blijspel in drie bedrijven

door

Eddy Thomas

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2001
Nr.1089

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ELF tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagkaart die, degelijk ingevuld, minstens veertien dagen voor de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk DE SUIKERNONKELS op te voeren moet de naam van auteur EDDY THOMAS vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

© 1982 Toneelfonds J. Janssens/ Eddy Thomas

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

DE SUIKERNONKELS

PERSONAGES :

JULES : oude man

JOHN : oude man, broer van Jules

ROBERT : neef

INGRID : rijk meisje

NANCY : sociaal helpster

FREDERIK : gangster

GASTON : gangster

MICHELE : gangsterleidster

MAURICE : politieagent

JEANNE : moeder van Ingrid

ALBERT : bediende van een groot bedrijf

De drie bedrijven spelen zich af in één decor, de kamer van de twee broers.

EERSTE BEDRIJF

(Het toneel stelt de kamer voor van twee oude mannen, de gebroeders John en Jules Watteau. Er staat een keukentafel, vier oude keukendoelen, een aanrecht en in een hoek een onopgemaakt bed, waar John in ligt. Hij ligt echter zodanig onder de dekens dat hij uit de zaal niet zichtbaar is. Jules is bezig het ontbijt klaar te maken. Dit moet een opeenvolging van lang uitgewerkte komische situaties worden. Jules zet fluitmooier op om koffie te zetten, hij rommelt in een schuif, haalt er iets uit en schuifelt naar de tafel. Hij vloekt omdat hij het verkeerde voorwerp heeft, schuifelt terug, rommelt weer in de schuif, neemt er een schaar uit, terug naar tafel en slaat met schaar twee gaatjes in een busje melk. Hij neemt een ouderwetse koffiemolen om koffie te malen. Eerst giet hij de bonen in de molen, maar zodanig dat er een gedeelte naast valt op de grond. Hij veegt alles met zijn handen bijeen en werpt dit bij in de molen. Hij heeft ook al een paar maal in een grote groezelige zakdoek zijn neus gesnuit. Als hij aan 't malen is, kuist hij zijn neus af aan zijn mouw. Als de koffie gemalen is, begint hij de koffiepot klaar te maken. Het restje koffie, dat er nog is, giet hij in een bloempot. De dras uit de ouderwetse koffiefilter schudt hij eerst op een gazet. Daarna, omdat hij er geen blijf mee weet, gooit hij de dras terug in de koffiepot. Hij voegt er ook bitterpeper aan toe. Dan neemt hij het broodmes en begint het te wettten op zijn broeksriem. Bij het voelen of het scherp genoeg is, snijdt hij in zijn duim. Hij sakkert, zuigt eerst op zijn duim en draait er dan zijn groezelige zakdoek rond. Hij begint peperkoek en brood af te snijden. Er wordt gebeld. Jules reageert niet. Na een paar maal bel-len, komt het hoofd van John van onder de dekens.)

JOHN : Hé, er wordt gebeld ! (Jules heeft echter zijn hoorapparaat afgezet, zodat John verplicht is uit bed te komen. Hij draagt een lange onderbroek en een onderhemd met knoopjes en een slaapmuts. Hij zet het hoorapparaat van Jules op en kruipt terug in zijn bed. Er wordt terug gebeld.)

JULES : Wordt er nu niet gebeld ? (gaat de deur opendoen)

ROBERT : (komt binnen langs B) Dag, nonkel John.

JULES : John, 't is voor u. (gaat terug naar tafel) Voeten afkuisen voordat ge binnenkomt.

ROBERT : Dag, nonkel Jules.

JULES : Wat is 't nu, moet ge mij hebben of onze John ?

ROBERT : Allebei.

JULES : (gaat naar bed en begint aan dekens te schudden) John, 't is ook voor u.

JOHN : (humeurig) Wat uur is 't ?

JULES : Half negen.

ROBERT : Drie minuten over.

JOHN : Zeg dat hij binnen een uur of twee, drie eens terugkomt.

JULES : Hij zegt dat ge...

ROBERT : Maar nonkel John, ik kom helemaal met de nachttrein uit Nice om u te verrassen.

JOHN : Verrassen is nogal licht uitgedrukt.

JULES : Tussen haakjes, gij ligt hier maar te nonkelen. Wie zijt gij eigenlijk ?

ROBERT : Herkent gij mij dan niet ? Robert.

JULES : (tegen John) Kent gij een Robert ?

JOHN : Robert... en hoe nog ?

ROBERT : Maar allee, Robert, de zoon van jullie zuster.

JOHN : (komt uit zijn bed) "Herkent gij mij niet ?"... 't Is verdorie van uw kommunie geleden dat we u nog gezien hebben !

JULES : Wacht eens, als ik het dan goed voorheb, zijt gij die vervelende snotaap die met zijn kommunie altijd maar lag te jengelen ?

JOHN : Dat vidéke is te koud.

JULES : En dat vlees daarin is te warm.

JOHN : Ik mag liever gele limonade.

JULES : Ik wil nonkel Jules zijn mes, dat is scherper.

JOHN : Daar ligt een marrenbol in mijn soep.

JULES : Zelf ingegooid natuurlijk.

JOHN : Die peekes willen niet drijven in nonkel John zijne wijn.

JULES : Ik heb die pudding niet in nonkel Jules zijn hoed gekapt.

JOHN : Ik had liever een horloge dan een vulpen.

ROBERT : Die vulpen heb ik nog. Ze is zelfs nog zo goed als nieuw.

JULES : Dat is zeker, ge hebt nooit serieus leren schrijven.

JOHN : En wat komt hij nu ineens hier doen ?

ROBERT : Och, vóór ik het vergeet, mijn vriendinneke. (gaat naar deur B en doet die open) Kom maar binnen, schat.

INGRID : (op B, het is een wulps gekleed meisje dat van rijke komaf is, alhoewel een beetje op het ordinaire af. Haar moeder is een

zogenaamde "nieuwe rijke". Ingrid is beladen met de koffers van haar en van Robert) Hello !

JULES : Voeten vegen !

ROBERT : Schat, mag ik u voorstellen : nonkel Jules.

INGRID : Ooh, wat éinig, de familie van honnieponnie !

ROBERT : (die haar van de koffers af helpt) Geef hem maar eens een flinke pakkerd.

INGRID : Ooh, wat éinig. (wil Jules omhelzen, doch deze verschuilt zich achter John, die een deken van het bed getrokken heeft en onhandige pogingen doet om zijn ondergoed te verbergen)

ROBERT : En nonkel John.

INGRID : Ooh, wat éinig. (kust John die van 't verschieten zijn deken loslaat, het terugpakt en met zichzelf geen blijf weet) Wat ruikt het hier éinig naar lekkere verse koffie !

JULES : Ja, dat is voor onze John, die heeft een sterke maag, die drinkt 's morgens altijd koffie.

INGRID : Gij niet ?

JULES : Nee, geef mij maar een goede pint bier.

INGRID : Op uw nuchter maag ?

JOHN : Onze Jules zijn maag is nooit nuchter.

JULES : Ge weet dat ik niets anders als bier drink voor een goede stoelgang.

JOHN : Daar is peperkoek ook goed voor. (heeft zich intussen aangekleed)

JULES : Ja, ja, 't is goed. (tegen Robert) En wat komt gij hier nu eigenlijk doen ?

ROBERT : Wilt ge geloven, dat ik van die reuk honger krijg ?

INGRID : Ja, ik ook.

JOHN : Waarom hebt ge dan niet op de trein gegeten ?

INGRID : Wel, volgens honnieponnie is dat heel ongezond, met al dat geschok en zo.

ROBERT : Juist, en dan met al die instant koffie en zo.

JULES : Ja, en bovendien is 't goedkoper om hier uw blaas vol te slaan en zo.

ROBERT : Juist... maar, nonkel Jules, wat een gedacht, haha... !

JULES : Ja, haha, als ge de aard naar uw moeder hebt...

JOHN : Die had ook nooit gene rooie knop.

ROBERT : (tegen Ingrid) En lieve schat, nemen we het aanbod van mijn

brave nonkels aan ?

JULES : Aanbod ?

INGRID : Ooh, ja, honnieponnie, laat ons hier ontbijten, wat éinig !

ROBERT : Voor mij twee licht gekookte eitjes.

INGRID : Ik heb liever choco of hagelslag.

JOHN : Allee vooruit, meeëten kunt ge, maar al waar ge kunt tussen kiezen, is peperkoek en stinkende kaas.

JULES : De enigste muizenstront die we hebben, is echte.

ROBERT : Peperkoek dan maar zeker, schat ?

INGRID : Ooh, ja, met veel boter.

JULES : Margarine zal ook wel gaan, zeker ?

JOHN : Koffie of bier ?

JULES : Hela hela, niet te royaal met dat bier, de brouwer komt morgen eerst. (neemt grote ouderwetse koppen uit de kast terwijl Robert en Ingrid zich aan tafel zetten)

JOHN : (doet Bretellen naar beneden) Excuseer mij een ogenblikke, ik ben direkt terug. (gaat langs deur A, is de W.C., af)

ROBERT : Koffie is goed.

INGRID : Voor mij ook, zwart alstublieft.

ROBERT : Voor mij met melk en suiker.

JULES : Suiker, waar heb ik die nu weer gelegd ? (begint in schuif te rommelen)

ROBERT : Och, als het te veel moeite is...

JULES : Me niet afjagen, hé, ... oh, hier. (hij kuist de suiker af aan zijn mouw en werpt hem van ver in koffie) Roer maar met uw mes, want het is allemaal maar afwas.

ROBERT : (die een beetje met afschuw naar het hele gedoe gekeken heeft) Geef me toch maar liever bier.

JULES : Met wie zijn voeten speelt gij eigenlijk ?

INGRID : Och, honnieponnie is soms zo wispelturig. Het gebeurt dat hij zegt, doe dit of dat bloesje aan, en als ik het dan aan heb, verandert hij van gedacht, en gaat mee om me er een ander te laten aantrekken. (begint boter op peperkoek te smeren)

JULES : Dat is niet wispelturig, dat is profiteren. (tegen Robert) Voyeur !

JOHN : (op A) Ja ?

JULES : Nu moet hij zijne koffie niet hebben.

JOHN : Dan zal ik hem wel uitdrinken.

JULES : Niks van, er is suiker in, en dat is niet goed voor uw lijn.

INGRID : Aan zijn lijn mankeert toch niets ?

JULES : Nee ? Maar aan zijne bloeddruk wel, en dat gaat samen.

JOHN : Och, die ene keer.

JULES : Nee, trouwens ge kunt nu al niet meer in uw kostuum. (ontkurkt een flesje)

ROBERT : Als het werkelijk te veel moeite is...

JOHN : (zet zich) Maar nee, maar nee, onze Jules overdrijft graag. (ze beginnen te eten) Geef eens een glas een Robert.

JULES : (zet vuil glas op tafel) Overdrijven, overdrijven.

ROBERT : (bekijkt het glas met afschuw) Ik, euh...

JULES : Ik overdrijf juist niks. (begint met zakdoek het glas af te kuisen) Gij denkt zeker dat ge nog in een periode van hoogconjunctuur leeft ?

ROBERT : Ik, euh... ik drink liever aan 't flesje.

JULES : Drink dan maar met mij mee, dan zal ik er subiet wel een ander open doen.

ROBERT : Oh, maar ik heb geweldig grote dorst.

JULES : Allee, vooruit dan maar. (ontkurkt nog een flesje en zet het bij Robert. John slurpt hoorbaar aan zijn koffie) Slurpt wat minder, we hebben bezoek.

JOHN : Gij zoudt zeker willen dat ik mijne mond verbrand.

INGRID : Och, u doet maar, ik vind dat zo pittoresk.

JULES : Hij moet zijn manieren houden. (wil flesje bier van Robert nemen)

ROBERT : (neemt vlug het flesje) Dat is 't mijn. (drinkt vlug enkele slokken)

JOHN : En vertel nu eens wat ge hier komt doen.

ROBERT : (negeert hem) Smaakt het, schat ?

INGRID : Enig, juist een patéke.

ROBERT : Zoveel te beter. (hij moet weer naar zijn flesje grijpen omdat Jules het weer bijna vasthad. Hij drinkt het leeg) Kleine flesjes, nietwaar ?

JULES : Groot keelgat, ja. Hadt gij zo'n grote honger ?

ROBERT : Eigenlijk wel, ja.

JOHN : Geef hem er nog maar één.

JULES : Toe maar, het kan niet op.

ROBERT : Ik ontrief u toch niet ?

JULES : Ja !

JOHN : Bijlange niet, als 't nu al op één flesje bier moest aankomen.

JULES : Gij vergeet zeker dat we al een hele tijd moeten inleveren. We komen amper toe met ons pensioentje.

JOHN : Ja, en nu onze Jules niet meer kan bijverdienen met model te staan in de academie...

ROBERT : (verbaasd en geamuseerd) Nonkel Jules ?

JOHN : En waarom niet ?

ROBERT : Dat is toch geen zicht, daar moet ge toch een figuur voor hebben ?

JULES : Watte ?! (maakt aanstalten om zich te ontkleden)

INGRID : Ooh, wat éinig !

JOHN : Laat maar zo, denk aan uwe reumatiek.

JULES : Dat is ook de enigste reden dat ik geen model meer sta.

JOHN : (verduidelijkt) Ja, die klaslokalen worden niet al te best verwarmd.

JULES : De studenten waren allemaal weg van mijn model.

INGRID : Allemaal ? Ooh, wat éinig !

JULES : 'k Moest ze soms van mijn lijf slaan.

ROBERT : Hard zult ge zeker niet geslagen hebben ?

JOHN : Naar de jongens wel, natuurlijk.

JULES : Op uw woorden letten, jullie.

INGRID : Zou ik geen goed figuur hebben om te poseren ?

JOHN : 'k Weet niet, laat eens zien.

INGRID : Oké. (maakt aanstalten om zich te ontkleden)

ROBERT : Niet nodig, schat, we geloven u zo wel.

INGRID : Echt ? (begint reeds aan knoopjes van bloes) 't Is anders graag gedaan.

JOHN : Allee, vooruit dan. (gaat zijn bril pakken)

ROBERT : Nee, nee, nonkel John zegt dat maar om te lachen.

INGRID : Ja, Oh, wat een deugniet.

ROBERT : Ja, haha...

JOHN : Egoïst !

JULES : Ik zou 't maar niet gaan doen als ik van u was. 't Is er echt ziltig in dat oud kot of 't moest zijn dat ge ook graag vol reumatiek zit. (pakt weer naar 't flesje van Robert die weer verplicht is om te drinken)

JOHN : (terwijl Robert drinkt) We zullen hier nog wel eens over klappen.

INGRID : Ja ?

JOHN : Ja.

ROBERT : Zeg, schat, zoudt ge nu niet zoetjesaan naarhuis gaan om het goede nieuws van onze verloving bekend te maken ? (staat recht en helpt Ingrid)

INGRID : (recht) Ooh, ja éinig !

ROBERT : (gaat al kussend mat haar naar de deur) Ze zullen wel blij zijn.

INGRID : Zeker als ze vernemen welke lieve rijke suikernonkels gij hebt. (ze gaan samen al kussend buiten. John en Jules zijn verwonderd opgestaan bij die laatste woorden)

JOHN : (samen met Jules uitvallend) Wel, zoudt ge nu niet... ?

JULES : Wat zei die nu... ?

JOHN : De bedrieger...

JULES : Ik had het direkt gedacht. (beiden kwaad naar deur)

INGRID : (steekt haar hoofd terug binnen) Bye, bye, lieve nonkels. (de twee mannen weten zich even geen raad. Ingrid werpt nog een kus-handje en wordt door Robert buitengetrokken)

JOHN : Daarom was hij niet zo genegen om te vertellen wat hij hier kwam doen.

JULES : En gij laat hem dan nog bier drinken.

JOHN : Drinkt gij 's morgens ook koffie, dan kan zoiets niet gebeuren.

JULES : Ja, subiet is 't nog mijn schuld.

ROBERT : (op B) Zo, de kogel is door de kerk.

JOHN : Wat heeft die allemaal te betekenen ?

JULES : Uitzuiper !

ROBERT : Wel, beste nonkeltjes, dat zal ik u eens haarfijn uitleggen. (neemt vers flesje bier)

JULES : Je doet maar.

JOHN : Op dat één zal 't nu ook niet steken.

ROBERT : Ik zit volledig zonder geld.

JOHN : En dat zegt ge zo maar, zonder te verpinken.

JULES : Voor mij moest hij het nog niet eens zeggen, ik had het direkt in 't snuitje.

ROBERT : Daarom had ik gedacht om hier een tijdje te logeren.

JULES : Tegen uw oor !

JOHN : En hier eten ook, zeker ?

ROBERT : Natuurlijk.

JULES : Komt niks van.

ROBERT : Ik zal het u natuurlijk dubbel en dik terugbetalen.

JOHN : Wanneer ?

JULES : In 't jaar nul, als de uilen preken.

ROBERT : Wel, ziet ge, Ingrids moeder is namelijk stinkend rijk...

JULES : Dan moet ge met haar moeder trouwen.

JOHN : Jules, laat hem nu eens uitklappen.

JULES : Luister nog wat naar die charlatan, ja, ik weet genoeg.

ROBERT : En vermits Ingrid enig kind is, en ik met haar trouw...

JOHN : En wat brengt gij mee ?

ROBERT : Voorlopig enkel mijn charme.

JULES : Daar zult ge ver mee springen !

JOHN : Voorlopig ?

ROBERT : Ja, met zulke twee rijke suikernonkels achter de hand...

JULES : Kennen wij die ?

ROBERT : Natuurlijk, jullie !

JOHN : Dan zullen we u toch even moeten teleurstellen. Dat van maar juist toekomen met ons pensioentje is de bittere waarheid.

ROBERT : (lacht hartelijk, waarop Jules teken doet dat hij zot is) Maar, nonkel John, dat is immers niks, ik heb geen geld nodig van u, enkel uw hulp.

JULES : Daargelaten of we u willen helpen, zie ik niet in hoe.

JOHN : Ik eerlijk gezegd ook niet.

ROBERT : Enkel door als rijke ooms te fungeren om eventuele bezwaren van mijn toekomstige schoonmama weg te wuiven.

JULES : Mij niet gezien.

ROBERT : Er zit natuurlijk een vette vergoeding aan vast.

JULES : Hoeveel ?

JOHN : Dat mag ons niet beïnvloeden. Bedrog is bedrog.

ROBERT : 250.000 fr.

JOHN : Dat is natuurlijk iets anders.

JULES : Te weinig.

JOHN : Van eigen.

ROBERT : 350.000 fr.

JOHN : Wel, wel...

JULES : Te weinig.

JOHN : Van eigen.

ROBERT : 400.000 en dat is mijn laatste bod.

JOHN : Per slot van rekening is dat bedrog toch zo groot niet.

JULES : Te weinig.

JOHN : Van eigen.

ROBERT : Verder kan ik echt niet gaan.

JULES : 500.000 fr.

ROBERT : Wat ?!?

JULES : De man.

JOHN : Van eigen.

JULES : Het moet toch niet uit uw zak komen.

JOHN : En zonder onze hulp geraakt ge er misschien niet aan.

ROBERT : Ik heb de indruk dat ik van jullie nog wat kan leren.

JULES : Van eigen.

ROBERT : Vooruit dan maar. Vanzelfsprekend te betalen nadat ik getrouwd ben.

JULES : Vanzelfsprekend. (de afspraak wordt bezegeld met handdruk en handengeklets zoals de boeren op de jaarmarkt)

JOHN : Nu wil ik ook wel een pintje.

JULES : Ja, in afwachting van de champagne, zullen we met bier klinken. (ontkurkt drie flesjes en geeft er een aan John) Alstublieft, meneer. Zou uw hoogedelachtbare nog iets gewild willen gehad hebben ?

JOHN : Nee, meneer, mag ik u een stoel aanbieden geboden hebben ?

JULES : Dat mag u gemogen hebben. (gaat met veel gestes zitten in stoel die door John onder hem geschoven wordt)

ROBERT : Ge hebt ze nog niet, zenne, eerst moet mijn plan lukken.

JULES : Aan ons zal 't niet liggen.

JOHN : Ja, laat die rijke matrone maar komen.

JULES : Ge zult nog nooit zo geen rijke nonkels gehad hebben. (er wordt op de deur geklopt) Hier zullen ze met het warm eten zijn. (gaat naar deur B)

ROBERT : Warm eten ?

JOHN : Ja, alle dagen brengt een sociaal helpster warm eten rond voor de gepensioneerden.

JULES : (heeft opengedaan en zegt tegen de persoon voor de deur) Wacht efkes, 'k zal 't leeg potteke pakken.

ROBERT : Sociaal helpster... met zo'n blauw hoedje op met een rood lintje rond zeker.

JOHN : Zeg, 't is niet van 't leger des heils, zenne.

NANCY : (op B) Inderdaad niet.

ROBERT : Inderdaad niet.

JULES : (tegen zichzelf) Die brengt nu alleman binnen. (tegen Nancy)
Hebt ge uw voeten afgekuist ?

NANCY : (stapt terug op mat) Excuseer.

JULES : Excuseer, excuseer, 'k zal ik mijn botten wel afdraaien om alles te kuisen. (verwisselt vol potje met leeg)

ROBERT : Misschien kan de juffrouw mij wel helpen.

NANCY : Dat hangt ervan af.

ROBERT : Wel, mijn twee nonkels waren zo vriendelijk om voor te stellen hier te logeren.

JULES : Wij ?

JOHN : Natuurlijk.

ROBERT : U verstaat dat ik zulk vriendelijk aanbod niet kan weigeren, hoewel ik er helemaal niet op gerekend had.

JULES : Wij wel ?

JOHN : Da's zeker dat. Voordat ge verder gaat, laat de juffrouw toch efkens gaan zitten.

ROBERT : Dat ik daar niet aan gedacht heb.

NANCY : Dank u. (zet zich)

JOHN : Trek in een kopje koffie ?

JULES : Ge doet maar, nu dat we toch aan 't weggeven zijn.

NANCY : Als het niet te veel stoort.

JOHN : Helemaal niet. (is ijverig bezig om haar te bedienen)

ROBERT : Zoals ik al zei...

JOHN : Zo zie... (geeft haar een kopje koffie) Suiker of melk?

NANCY : Nee, zo is 't wel goed.

JOHN : Hebt ge al gegeten ?

NANCY : Jawel, dank u.

JOHN : Geen dank. Er is immers genoeg.

JULES : Koffie wel.

ROBERT : Dus...

JOHN : Daarbij, u moet wel alle dagen door weer en wind om ons eten te brengen.

NANCY : Maar dat is toch graag gedaan. Trouwens het is de eerste maal dat ik dit doe.

JULES : Ik dacht al dat ik u nog nooit gezien had.

JOHN : De eerste keer ? Wel, wel...

NANCY : Ja, de dame die gewoonlijk komt, was verhinderd en daarom

neem ik haar taak even over.

ROBERT : Nu, om voort te gaan...

JOHN : Om eerlijk te zijn, die andere dame heb ik nog nooit gezien.

JULES : Natuurlijk niet, anders ligt ge nog in uwe tram.

NANCY : Tram ?

JOHN : Hij bedoelt dat ik al eens een beetje langer durf te slapen.

JULES : Een beetje ? Er zijn dagen dat hij geen licht ziet.

ROBERT : Nu dat geregeld is...

NANCY : Zo'n langslaper... ge weet toch, de morgenstond...

JOHN : ... heeft goud in de mond...

NANCY : Juist.

JULES : Een vuile smaak, ja, van zijn borrels 's avonds.

JOHN : Zoudt ge dat leeg potteke nu al niet geven en maken dat ge naar de winkel zijt ?

JULES : Voor wat ?

JOHN : Uw bier is op, weet ge nog ?

JULES : Da's waar ook. (geeft potje aan Nancy)

JOHN : Ik zou niet willen dat ge 't morgen zonder ontbijt moet stellen.

JULES : Twee fleskes is genoeg. De brouwer komt morgenmiddag.

ROBERT : Voor mij ook twee.

JULES : Gij drinkt morgen koffie. (neemt pardessus, klak en sjaal)

NANCY : Hij is trouwens niet slecht, die koffie.

JOHN : Heeft onze Jules gezet.

JULES : Gelijk alle dagen. (heeft zich uitgetkleed en gaat buiten B)

NANCY : (tot Robert) En wat wilde u vragen ?

ROBERT : Wel, aangezien ik... och, laat maar, 't heeft geen belang.

NANCY : Opeens niet meer ?

ROBERT : Om eerlijk te zijn, ik zocht slechts een uitvlucht om met u een wandeling te maken.

JOHN : En 't meisje is hier pas.

NANCY : Met uw uitvlucht zoudt ge waarschijnlijk geen kans gehad hebben.

ROBERT : Nu wel ?

NANCY : Ik moet nog twee bejaarden bezoeken, als ge er niets op tegen hebt om daar eerst mee langs te gaan.

ROBERT : Zeer zeker niet.

NANCY : Kom dan. (recht)

JOHN : Tot morgen ? Ik zal ineens een kommeke klaarzetten.

NANCY : O.K., afgesproken. Tot morgen !

ROBERT : Ik zal dat potje wel dragen.

NANCY : Daag. (af B)

ROBERT : (talmt even) Nonkel John, leent me nu eens gauw 500 fr.

JOHN : Lenen, tot wanneer ?

ROBERT : Dat weet ge wel, spoedt u.

JOHN : Ge hebt geluk dat onze Jules niet hier is of 't had niet waar geweest. (gaat ondertussen naar 't bed, haalt van onder zijn koplussen een zwarte kous en daaruit 500 fr) Hier zie, en maakt dat ge van onder mijn ogen zijt.

ROBERT : Dank u wel, nonkel John. (af B)

JOHN : (steekt kous weg) Die jeugd, die jeugd. Maar ja, hoe zijn we zelf geweest ? Alleen hadden wij, toen we jong waren, niet veel geld, dus konden we ook niet veel opdoen. En Nice, nooit van gehoord. 't Sint-Anneke, ja. Ge hadt wel een zwarte slijkbaard als ge uit de Schelde kwam, maar wie zag daar naar ? 's Avonds gaan dansen naar de Dikke Mee of de Magic. Half soukes dans. (doet enkele danspassen) Halve dans, stoppen, half souke geven, de rest van de dans. Gaan zingen naar de Lassalle... (neuriet even een stukje van een liedje van toen) schone tijd. We verdienden wel niet veel, maar we hadden ook niet veel nodig. (hij heeft inmiddels opgeruimd) (er wordt op deur B geklopt) Ja, ja, ik kom. (opent deur, dadelijk wordt hem een revolver onder de neus geduwd)

FREDERIK : (komt met achteruitwijkende John de kamer binnen) Handen omhoog ! (Hij is heel zenuwachtig)

GASTON : (springt met vioolkist onder de arm binnen en begint de kamer te doorzoeken. Als hij niemand vindt, roept hij naar buiten) K-h-om maar binnen, alles ik o-h-k. (hij is niet van de slimste en heeft moeite met elke zinsaanhef)

MICHELE : (op B) Waar is hij ?

GASTON : D-h-aar.

MICHELE : Die niet, ik bedoel dat onderkruipsel van een Robert.

FREDERIK : De ploert.

GASTON : P-h-loert...

JOHN : (wijst op revolver) Als het dan toch niet voor mij is, dan mag dat misschien weg, dat klapt niet zo gezellig.

MICHELE : Voorlopig niet.